

ANNERIEKE DE VRIES

THRILLER

DE
LAATSTE
ZEVEN

De klok tikt... Lukt het Maud de moordenaar op tijd te stoppen?

DE CRIME COMPAGNIE

-DAG O-

Is er een omslagpunt van kil naar koud?

Met mijn armen gekruist voor mijn borst en mijn vingers om de kop van mijn schouders, sta ik midden in de ruimte waar de zes koelcellen van het uitvaartcentrum zich bevinden. De lage temperatuur heeft me gegrepen en is tot in mijn botten binnengedrongen.

Dat ik het zo koud heb, is vreemd. Ik heb hier allesbehalve stilgezeten. Sterker nog, ik ben uren intensief bezig geweest om de overledenen te verzorgen. Ik wrijf over de littekens op mijn linkeronderarm. Als ik het koud heb lijken ze meer dan anders aanwezig.

Mijn altijd strak ingeruimde koffer ligt open op het tafeltje dat tegen de muur staat. Er is een bom in ontploft. Scharen, pincetten, flesjes en potjes verzorgingsmiddelen, make-up, tissues, nagelknippers en kwasten, de hele inhoud ligt verspreid.

Ik verlang naar een douche om mijn spieren te ontspannen en naar mijn warme bed. De verleiding is groot om de boel de boel te laten en het morgenvroeg op te ruimen. Het kan niet. Morgen is het zo druk, dat ik nu al weet dat ik achter de feiten aan ga lopen als ik deze troep laat liggen.

Ik verzamel mijn instrumenten en mik het afval in de prullenbak.

De oude man die ik als laatste heb verzorgd, ligt nog in het midden van de ruimte. Met al mijn kracht duw ik zijn brancard

de koelcel in. Zijn stijve lijf schudt als het voeteneinde tegen de achterwand aanstoot.

Ik strijk de pluk haar, die ik nog geen halfuur geleden met veel zorg op zijn voorhoofd drapeerde, weer glad. Morgen komt er bezoek voor hem. Voor die tijd zal ik deze haren fixeren met een beetje haarlak. Ik heb er nu geen puf meer voor. Die lak gebruik ik overigens liever niet, want het geeft een vervelende, onnatuurlijke glans. Maar, als het haar bij zo'n kleine stoot al uit model raakt kan het niet anders.

Misschien is de lange pluk haar die oude mannen van links naar rechts op hun voorhoofd leggen om hun kale kruin te verbergen, wel de lastigste haardracht om te verzorgen. In levenden lijve lijkt het een volle haardos. Maar als de man ligt, en zeker wanneer je ook om het hoofdeinde heen kunt lopen als hij is opgebaard, is de pluk haar een raar gezicht. Ik waarschuw de familie altijd voor de aanblik, al weet ik dat er eigenlijk altijd wordt gezegd: 'Ach, iedereen wist dat papa kaal was. We maakten er onderling grappen over. Het hoort bij hem.' En gelijk hebben ze.

Ik sluit het metalen deurtje van de koelcel waar ik de man heb ingeschoven en loop via de keuken naar de aula.

'Golden Slumbers/Carry That Weight' van The Beatles galmt door de ruimte. Het is de ringtoon van het doorgeschakelde dienstnummer. Ik grijp mijn telefoon.

'Ha Maud. Gelukkig, je klinkt nog wakker. We komen iemand brengen.'

'Ik ben bang dat jullie ergens anders heen moeten, Alex. Het ligt hier helemaal vol.'

'Dat is ons bekend, maar we hebben de opdracht gekregen haar toch zo snel mogelijk te brengen.'

'Het kan niet.' Mijn stem is resoluut.

'Dan bellen we Ton. Volgens mij heeft hij de opdracht gegeven.'

Voor ik kan reageren is er opgehangen. Ik haal mijn schouders op. Alex en Joost zullen van Ton hetzelfde horen. Als eige-

naar van het uitvaartcentrum met mortuarium weet hij maar al te goed dat zes de maximale capaciteit is.

Ik schuif nog wat stoelen recht en zet een vaasje bloemen naar het midden op een van de tafels. Mijn mobiel trilt in mijn kontzak als ik in de richting van de deur loop, die mijn bovenwoning met het uitvaartcentrum verbindt. Het is Ton. Net voor de muziek start, heb ik opgenomen.

‘De overledene voor wie je bent gebeld, moeten we aannemen, Maud.’

‘Ik heb uitgelegd dat alles vol ligt.’

‘Leg haar in een van de bezoekerskamers.’

‘Die kamer hebben we bij full house hartstikke nodig, Ton. Dat weet jij net zo goed als ik. De eerste uitvaart is pas over twee dagen. Daarna hebben we weer een plek.’

‘Het is een noodgeval.’

‘Het gaat echt niet werken! Morgen is het de hele dag een komen en gaan van mensen die afscheid nemen. Die kamer kunnen we echt niet missen.’

‘Luister! Het kan me niet schelen wat jij vindt. Ik heb gezegd dat ze haar kunnen brengen. Ze zijn onderweg en kunnen ieder moment bij jou zijn. Ontvang haar, leg haar in die kamer, sluit de koeling onder de brancard aan en ga naar huis. Meer vraag ik niet van je.’

Ik staar beduusd naar mijn telefoon. Wat is dit voor bijtende toon? Hij drukt me gewoon weg! Met grote stappen loop ik terug naar mijn koffer. Ik mik mijn spullen erin. Verdorie, hij zet me gewoon voor het blok. Een zevende overledene is in ons mortuarium logistiek echt niet werkbaar. Ik grijp mijn telefoon en mijn wijsvinger zwiept over het scherm, op zoek naar zijn nummer. Net voor ik contact probeer te maken, gaat de bel van de buitenteur.

‘Ik snap er niets van waarom dit moet. Liggen alle mortuaria in de omgeving vol? Hebben jullie het ook zo druk gehad?’

Alex en Joost reageren niet op mijn vragen. Ik kan nog net opzij springen als ze in een grote vaart een brancard naar binnen duwen.

‘Doe snel de deur dicht, Maud.’

Ik doe wat me gevraagd wordt en hol achter ze aan. In een hoog tempo schieten ze door de aula in de richting van de bezoekerskamers.

‘De eerste of de tweede?’

Ik kan ze bijna niet bijhouden. ‘Doe maar de eerste kamer,’ roep ik.

Behendig manoeuvreren ze door de bochten. Bij de lege brancard die midden in de bezoekerskamer staat, stoppen ze.

‘Wat een haast. Wat is er aan de hand?’

Weer wordt er niet op mijn vraag gereageerd.

‘Je hoeft niet te helpen. Wij doen dit.’

‘Is ze niet zwaar?’

Ineens valt op dat de grijze zak maar half is gevuld. ‘Is het een kind?’

Alex en Joost negeren me weer. Hun gezichten staan strak. Het lijkt wel of ze ruzie hebben gehad of zoiets.

‘Zijn jullie het er ook niet mee eens dat jullie deze persoon hier moesten brengen?’

Met een plofje komt de lijkenzak op de brancard terecht die in de kamer staat.

‘Sorry. We mogen niets zeggen, Maud.’

‘Niets zeggen? Wat doen jullie vreemd. Ik heb dit nog nooit meegemaakt. Wat is er aan de hand?’

Joost neemt het woord: ‘Ton belde ons net voor we hier arriveerden nog op. Hij zei nadrukkelijk dat we jou moesten zeggen alleen de koeling aan te sluiten en dan naar huis te gaan.’

Ik sta recht voor hem en vouw mijn armen over elkaar heen.

‘Kijk niet zo naar me, Maud. Ik weet ook niet wat er precies gaande is. Ik heb Ton in ieder geval nooit zo stellig gehoord.’

‘Waar komt deze persoon vandaan?’

Ze reageren weer niet.

‘Hallo! Ik vraag jullie wat!’

Alex, de oudste, steekt zijn handen in de lucht en trekt zijn schouders naar zijn oren.

‘Ik snap het niet. Ik stel toch geen rare vragen?’ Ik loop naar de brancard en sluit de koeling aan. Aan de contouren is te zien dat er echt maar een klein persoon in ligt. Mijn wijsvinger gaat naar de lijkzak. Ik probeer het nog een keer: ‘Is het een kind?’

‘We weten het niet. Toen we aankwamen zat het lichaam al in de zak. Dichtgeritst.’

‘Waar kwamen jullie aan? Waar hebben jullie het lichaam opgehaald?’

De twee mannen wisselen een snelle blik met elkaar.

‘Dat mogen we niet zeggen.’

Nu steek ik mijn handen in de lucht. ‘Wat is dit voor gedoe? Tegen mij mogen jullie toch wel praten? Ik ben jullie collega.’

Beiden ontwijken ze mijn ogen.

Ik haal mijn schouders op. ‘Oké, dan niet.’

‘We weten ook niet wat er gaande is. Echt niet. Er is ons alleen nadrukkelijk gezegd dat we nergens over mogen praten. Ga naar huis, Maud. Morgen is Ton er en dan zul je wel meer horen, denk ik.’

We lopen naar de uitgang. Als ik de deur achter hen sluit, zet ik het alarm aan en doe ik de lichten in de aula uit.

Als mortuariummedewerker heb ik me bepaalde gewoonten eigen gemaakt. Misschien zijn het zelfs wel rituelen te noemen. Ik voer ze uit als er niemand bij me in de buurt is, omdat ik geen zin heb om anderen uit te leggen waarom ik doe wat ik doe. Een van mijn rituelen is dat ik een overleden persoon altijd begroet en welkom heet als hij bij ons arriveert.

In het donker schuifel ik naar de bezoekerskamer waar het lichaam ligt dat zojuist gebracht is. Met de klink van de deur in

mijn hand blijf ik staan. Moet ik dit nu wel doen? De bijtende toon van Ton en het zenuwachtige en haastige gedrag van mijn collega's hebben me verrast. De sfeer op deze werkplek is normaliter gemoedelijk en vriendschappelijk.

Ik druk de klink naar beneden. Op de tast loop ik langs de brancard naar de ramen aan de andere kant van de kamer. Buiten het zachte geronk van de koeling is het doodstil. Ik trek de lamellen dicht en schuif de zware gordijnen naar elkaar toe. Ik kan nu helemaal geen hand voor ogen zien. Mijn hand gaat naar mijn kontzak en ik pak mijn mobiel. Het scherm licht op en ik zet de zaklamp aan.

Ik laat de lichtbundel door de kamer schijnen. Het hoogpolige tapijt heeft dezelfde olijfgroene kleur als de gordijnen. Het dressoir, de twee stoelen met daartussen een tafeltje zijn van donker hout en hebben een strakke uitstraling. Op de kast pronkt een enorme vaas met kunstbloemen. Ik zie regelmatig een bezoeker aan de blaadjes voelen of ze echt zijn.

Ik klik de plafonnière aan en de lamp van mijn mobiel uit.

In het midden van de kamer ligt het lichaam van de persoon die zojuist is binnengebracht. Nooit eerder werd mij zo nadrukkelijk gezegd dat ik een lijzak niet open mag maken. Waar wil Ton me voor beschermen? Is het lichaampje dat achter de rits is verstopt zo verminkt? Gestorven kinderen roepen absoluut veel emoties op, maar zijn onverwachte betutteling irriteert me.

Ik pak met mijn wijsvinger en duim de runner van de rits van de stugge grijze zak die op de brancard ligt. Traag trek ik hem helemaal tot het voeteneinde naar beneden. Bij een volwassen persoon wordt bij het openen van de ritssluiting het lichaam direct zichtbaar. Dit lichaam is zo klein dat het linker- en rechterdeel van de vervoerszak tegen elkaar aan blijven liggen. Alsof ik met mijn handen twee gordijndelen opzijschuif om erdoorheen te gluren, maak ik een openingetje. Het lichaam is in een wit laken gewikkeld en ik maak het gezicht vrij.

Dit is geen kind. De vrouw die er ligt is buitengewoon klein van stuk, maar het is zeker geen kind. Ze is wel jong. Ik schat haar achter in de twintig, misschien begin dertig. Wat is het dat me mijn adem beneemt? Aan jonge dode mensen ben ik de afgelopen jaren wel gewend geraakt.

‘Wat ligt ze er vredig bij.’ Deze uitspraak wordt in het uitvaartcentrum ontelbare keren uitgesproken. Deze vrouw ligt er allesbehalve vreedzaam bij. De grimas op haar gezicht heeft iets angstaanjagends. Het lijkt of ze tijdens haar sterven naar een scène van een horrorfilm heeft gekeken. Wat is er met haar gebeurd?

Ik stap richting het hoofdeinde. Met mijn rechterhand op haar schouder zeg ik: ‘Hallo, ik ben Maud. Ik zal de komende dagen voor je zorgen.’

Het is een eer en een voorrecht om dit werk te mogen doen. Mijn taak is om haar te verzorgen, zodat ze er mooi bij ligt als haar familie en vrienden langskomen. Ik zal haar haren borstelen tot ze glanzen en een rustige uitstraling op haar gezicht toveren met behulp van make-up.

Terwijl ik hierbij stilsta, vraag ik me af waar ik hiervoor de tijd ga vinden de komende dagen. Het is veel werk en na deze lange dag is mijn energie echt op.

Ik rol de randen van de lijkenzak naar binnen zodat haar lijf, op het laken dat om haar heen ligt na, vrij komt te liggen.

Ton en ik hebben altijd discussie over het laken. Hij wil het, als er geen bezoek is, over het gezicht van een overledene hebben. Ik weiger dat en daar ben ik nogal stellig in. Als ik aan het werk ben, worden er in dit mortuarium geen doden verstoep. Dood of niet, iedereen mag bij mij zijn wie ze zijn.

Ik vouw het laken om de schouders en aai met mijn wijsvinger over haar wang. Wat zou er met haar gebeurd zijn? Het kan haast niet anders dan dat haar dood onverwachts is gekomen.

Net voor ik het licht van de kamer uitdoe, draai ik me nog een

keer om. De kleine vrouw lijkt op een goudhaantje. Ze is net zo petieterig.

Met zijn lengte van slechts achtenhalve centimeter en een gewicht van maar vijf gram, is het goudhaantje de kleinste vogel die in Europa voorkomt. De kleur van de warrige haardos van deze jonge overledene benadert de kleur van de gele streep op het kopje van de vogel.